

În brațe la mama

Ascult piesa Ucenicul vrăjitor scrisă de compozitorul Paul Dukas și simt impulsul să închid ochii. Sunetul delicat al flautului de la începutul lucrării mă poartă înapoi în timp, chiar spre începuturile vieții mele.

Mă regăsesc în siguranță și înconjurată de căldură și retrăiesc intens momentele în care mama mă purta în brațe. Glasul ei domol, asemenea zefirului, îmi mângâie auzul. O liniște plăcută mă cuprinde și știu că nimic rău nu mi se poate întâmpla.

Mă las purtată în voie, de amintirile unei copilării lipsite de griji. Pe neașteptate, tihna se spongă brusc și un vacarm îmi zguduie suința. Pentru o clipă, am senzația că brațele mamei s-au desfăcut și primejdii fără chip mă pândesc de peste tot. O caut cu ochii pe mama, iar inima îmi rupe pieptul în ritmuri alerte de tobe. Neliniștea este greu de suportat și mă agit din ce în ce mai tare. Deznădejdea mă cuprinde, dar nu durează mult. Mama este acolo. Mama ei îmi împrăștiă grijele și îmi readuce pacea. Muzica mă alină iar. Este tare plăcut.

Acorduri grave încearcă din nou să-mi tulbure liniștea. Agitația crește în jurul meu, dar nu mă mai sperie. Încercătoare și calmă aștept ca negura să se ridice. Am învățat că mama este acolo. Lângă mine, pentru mine, mereu. Ji intuiesc secretul. Ea, sigur, are o baghetă magică cu care poate să transforme tristețea în bucurie, negura în cer senin și răul în bine. Dar eu sunt ucenicul ei.